Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Molberg, Christian Gran.; Samlet og udgivet i Fædrene-Landets Sprog af Mentor [i.e. Christian Gran Molberg].
Titel | Title:	Zoroaster og Selime, en østerlandsk Fortælling af dens Originaler ved en frie Oversættelse:
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt og sælges hos Lauritz Simmelkiær, 1780
Fysiske størrelse | Physical extent:	40 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 226.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021037940

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Zoroaster og Selime,

en Østerlandsk

Fortælling

af

Dens Originaler

ved en

Frie Oversættelse.

Samlet og udgivet

i

Fædrene-Landets Sprog

af

Mentor.

Kiøbenhavn, 1780.
Trykt og sælges hos Lauritz Simmelkiær.

Conjugium, qvod non conjungit pectora nullum eſt.
Dulcia ſincerus vincula nectet Amor.
Conveniant mentes mores, res, ora, & amores.
Fit leve conjugii, quod bene fertur onus.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Høyvelbaarne

Frue Stats Secretairinde,

af

Guldberg,

tilegnes i dybeste Underdanighed

dette

Skrift.

Blandt de Damer, som have giordt sit Kiøn ære, ved den inderligste Kiærlighed mod en Gemahl, ved den ømmeste Omsorg for sine Børn, og ved de ædleste Handlinger mod Med-Menneſker, er Deres Høyvelbaarenhed en Zirat i vores nærværende Verden.

De anseer Ægteſtanden for den helligſte af alle Pagter paa Jorden, Deres Gemahl, som den elſkværdigſte blandt Menneſker, og deres Børn, som Formaalet af deres Hele Siæls Ømhed.

"*Med hin Cornelia, blandt ædle*
Rommer-Inder,
"*Der viiſte ſmukke Börn, ſom Dy-*
dens Planter ſatt,
"*De ſiige kan: Kom Hid! og ſee I*
unge Qvinder!
"*Her er min Ungdoms Ziir, Her*
er min Rigdoms Skatt,

Fortørnes derfor ikke Naadige Frue! at dette lille Skrift, i hvilket Selime, i ſin Tiids-Alder, har været en Fru Guldberg i Vores, tilegnes Dem. Sand Høyagtelſe, for Deres ædle Egenſkaber, og ikke Egennøtte, har været drive Fiædren til denne Driſtighed. Tilgiv derfor naadigſt, at Forfatteren, ſom ellers med den dybeſte Ærefrygt, lever og døer deres Høyvelbaarenheds underdanigſte Tiener, ikke betegner ſig anderledes, end med det laante Navn af

Mentor.

Veldømmende Læser!

Dette Skrift, som jeg herved har den Ære at overlevere, er ingenlunde en Fabel, eller opdigtet Roman, men en sandfærdig Tildragelse.

De Lærde, som have læst Herodotes, Ctesias og Xenophon, men især den berømmelige Persiske Skribent Dion, kunne stadfæste denne Sandhed.

De trende første give os Underretning om den store Cyrus, om hvilken Propheten Esaias havde spaaet, at han skulle blive hele Asiens Behersker. Hvilket Propheten Daniel ved Samtaler med Cyrus selv viisede ham af den hellige Skrift, da han besøgte Nabucodonozars Hoff, omgefær i Nabonazars 188 Aar eller det 55 Olympiad, som skal have været 560 Aar for Christi Fødsel, og den sidste, nemlig Dion, om den berømte persiske Religions Reformator Zoroaster, hans Levnets Historie, hans Ægteskab med Selime, Lyciens Dronning, og hans Samtaler med Cyrus og Cassandana.

Af disse Skribentere har jeg uddraget denne Fortællelse.

De som ikke forstaae de Lærdes Sprog, kunde finde noget lidet af dette Skrifts Indhold, i Baron Holbergs Historie om Zoroaster.

At jeg paa Tittel-Bladet siger, den er samlet af sin Original, ved en frie Oversættelse, er skeed, fordi, at den ikke er oversadt ordlydende af en Author allene, men samlet af alle forbenævnte Skribentere. Ja, hvor Zoroaster taler om Nationernes Gudsdyrkelse, og deres Begreber om det Guddommelige Væsen, har jeg foruden Dion, om Oromazes, fulgt Plutarcum i hans Bog om Ises og Ozires.

For Resten har jeg fundet Zoroaster og Selimes Kierligheds Historie, saa rørende, saa dydig, ja! saa ædel og stormodig, at jeg har troet at giøre vort smukke Kiøn i Norden en Fornøyelse med, at lade dem læse i sit Modersmaal, en til Dyden saa vejledende Historie.

Forfatteren.

For=

Forberedelse.

Efter at den store og berømmelige Cyrus, som Kron-Printz var kommen tilbage fra Assyrien og det Ecbatanske, hans Morfaders Kong Astyagis Hoff til sin Fader Cambysis Rige i Persien, og i hans Alders 18 Aar var bleven giftet med den deylige og dydefulde Cassandane, fik han en usigelig Attraae at ville see eller tale med de saa kaldte Magi eller verdslige Viise, om hvis berømmelige Skole han havde hørt saa meget tale, og som den Tiid havde forflottet deres Boepæl fra den Flod Oxus Bactra, til den Persiske Hav-Bugt eller Soe-Havn, hvor Floden Aroses udløber.

Han tiltraade sin Reise i Sælskab med hans elskværdige Cassandane, hans Ven Hydaspes og endeel Satraper; Vejen toge de igiennem Pasargardia, og de Marders Lande, indtil de endelig kom til Stranden af Aroses.

En snæver Pass førde de Rejsende ind i en smuk og hvid Dal, der var omgivet med høye Bierge, hvis øverste Spidse prangede med stolte Grane, prægtige Cypresser, og skyggefulde Eege.

Neede ved Biergenes Foed laae de deiligste Marker, og de fedeske Græsgange, der syntes at vrimle af alle slags Qvæg og Creaturer.

Markene lignede en Have, der blev vandet af mange Bækker, som havde sit Udspring fra de rundt omkring liggende Klipper, hvis smaae Strømme udgydede sig i Arosis Floed.

Denne Floed endte sig igiennem tvende smaae Høye, ved hvis Aabning, alle de forrige fornøyelige Objecter syntes at flye

bort,

bort, og i Stæden for disse, præsenteerte sig nye Prospecter, af yndige Frugt-Haver, kornrige Agre, blomsterfulde Enge, tykke Skove, og den Caspiske Soe, der omsatte Synets Kreds sine Grændser.

Da nu Cyrus og Cassandana vare komne ind i dette nye Eden, bleve De, af den yndigste Musiqve lokkede hen til den næst hosliggende Grotte. Der saae de et stort Antal Mænd, af forskiellige Aldere, at sidde ved en klar Springkilde, og lige over for dem, et Selskab af Fruentimmer, der med hine, udgiorde en velklingende Concert.

Man sagde de Reysende, at dette var Magi deres Skole. Dette forekom dem desto mere forundringsfuldt, som de, i Stæden for knarvorne, melancholske og grublende Folk, antraf her lutter behagelige, hoflige og muntre Personer.

De som troer, at Hoflighed ikke kan være foreenet med Studeringer, og Musiqve ikke med Viisdom, tage visselig Feyl.

Disse Magi viiste det modsatte. De troede, Philosophi uden Moralite, var kun halve Menneſker, og Studerende, uden at elske Musiqve, vare kun halve Lærde, thi de holdte for, at Viisdom og Musiqve, vare uadskiellige. De betragtede den, som noget guddommeligt, der formaaede at stille Gemyts-Bevægelserne, og give Siælen en sød Oplsftelse til det guddommelige Væsen, og derfor begyndte og endte de ej allene Dagen, men og deres Guds-Tieneste dermed.

Efter at de nu havde oppebiet Morgenstundens Øvelse, førte Magi disse Fremmede, tillige med deres Disciple igiennem behagelige Spadseere-Gange til det hellige Bierg, og beobagtede en noye Stiltienhed. Her beviiste de Guderne deres Pligt, mere med Hiertets Sprog end med Mundens Tale.

Saaledes bereede enhver sig til deres egen Andagt, og det guddommelige Væsens Dyrkelse ved Musiqven Morgen og

Aften,

Aften, og dette gav dem en Klarhed i deres Siæle, saa de bleve desto mere beqvemme, saavel til deres Gudstieneste, som til dybsindige Betragtninger, hvortil Resten af Dagen blev opoffret.

Deres eeneste Maaltid, holdte de lidt for Soelens Nedgang, naar de havde endet deres høye Studeringer. Andre Folk, lade ikke deres Børn, eller den studerende Ungdom holde deres Morgen-Andagt, førend de ere pleyede med Spiise og Drikke; men de indsee ikke, at Tankernes Kræfter blive slove og dosige, saasnart Legemet er bleven mættet.

Deres Maaltider vare meget tarvelige. Deres Retter bestoed i Brød, Melk, sunde Urter, og en liden Deel af Gudernes Offer. Derpaa besluttede de Dagen med deres Andagt og Concert.

Naar deres Qvinder vare frugtsommelige, vare Mændene omhyggelige for, at forskaffe dem uskyldige Fornoyelser, behagelige Objecter, og en vederqvægende

Roelig-

Roelighed, paa det Børnene under Mødrenes Hierte ikke maatte modtage andet end muntre Ideer.

Enhver af disse Viise havde deres Forretninger i de philosophiske Videnskaber; nogle udforskede Planeternes Kræfter og Gang, andre Insecternes Natur, Væsen og Forvandling, andre igien, Dyrenes Slægter og Liighed paa Jorden, i Luften og Havet, og atter andre igien Stiernernes og det heele Firmaments Omløb. Men alle deres Videnskaber gik derpaa ud, at de kunde lære at kiende den udødelige Gud og sig selv. Deres Grundsætning var denne: At Videnskaberne ikke vare at skatte for noget, uden for saavidt, at man ved dem trappeviis kunde opstige til den store Dromazes, og fra ham igien, at see ned paa Mennesker.

Omendskiønt Kiærlighed til Sandhed var disse Viises eeneste Sælskabs Baand, havde de dog et Overhoved iblandt sig, som de kaldte Archimagus.

Den,

Den, som paa den Tiid besad denne Værdighed, var Zoroaster. Han overgik de andre meere i Viisdom, end i Alder; thi han havde paa den Tiid neppe opnaaet 50 Aar. Ikke desmindre, var han en fuldkommen Mester i alle de Videnskaber, som paa de Tider vare bekiendte hos Caldæer, Egypter og Græker, ja endog hos Jøderne, med hvilke han var bleven bekiendt i Babylon.

Saasnart Cyrus og Cassandana trædde ind i denne Grotte, stoed Forsamlingen op, bukkede sig til Jorden og tilbad dem, som blandt det orientalske Folk er brugeligt; derpaa gik de bort, og loed de Reisende blive allene med Zoroaster.

Denne Philosoph førdte dem i en Myrthe-Hytte, hvor der i Midten stoed et Fruentimmers Billede, det han med egne Hænder havde udskaaret. De satte sig alle trende ned paa dette Sted, hvor Zoroaster beskrev Printsen og Princessen alle Magi, deres Levemaader, Sæder, Gemytters

mytters Beskaffenhed, Lidenskaber og Dyder. Men i det han talede, vendte han Øynene hen til Billedet, og naar han anskuede det, drog han saa dybe Suk, at man skulle troe Hiertet maatte briste, og Taarene strømmede ham ned af Kinderne.

Cyrus og Cassandana mærkede hans inderlige Sorg, længe med en ærbodig Stiltienhed; men tilsidst kunde Princessen ikke længere see paa denne ærværdige Mands Kummer, uden at spørge om Aarsagen dertil.

Dette Billede, de seer her, sagde denne viise Mand, er en Efterlignelse af Seleme, der tilforn har været min Gemahl, og har elsket mig saaledes, som Princessen nu elsker Cyrus. Her gaaer jeg hen for at henbringe mine bittreste og sødeste Timer. Uagtet den Viisdom, der underkaster mig Gudernes Villie, uanseet den Fornøyelse, jeg smager i Philosophien, ja, til Trods af al den Uempfindtlighed jeg bær i mit Hierte, i Betragtning af al

menne-

menneskelig Høyhed, fornyer dog Selimes Erindring, daglig mine Klager og Taarer. Sande Dyder, i hvor fuldkomne de end ere, og omendskiønt de holde Lidenskaberne i en god Orden, udlædske de dog ikke omme Bevægelser i Siælen.

Disse Ord giorde Cyrus og Cassendana begierlige at vide Zoroasters og Selimes Historie. Zoroaster mærkede dette, forekom dem derfor i deres Bøn, og talede saaledes:

„Jeg undseer mig aldeles ikke for, at lade Dem see min Svaghed, og omendskiønt jeg burde tage i Betænkning at foredrage Dem disse Hændelser, saa dog, da jeg veed, at De, værdigste Par! kan drage nyttige Lærdomme deraf, skal ingen være villigere end jeg, at fortælle Dem“:

Zoroasters og Selimes Historie.

Jeg er en fød Prinds. Min Fader var en uindskrænket Behærsker af et Rige i Indien, som kaldes Sophitternes Land.

Engang, da jeg havde forvildet mig paa Jagten, traf jeg et ungt Fruentimmer sovende i Skoven. Hendes forundringsværdige Skionhed, indtog mig strax, og jeg stod som ubevægelig. Jeg understod mig ikke at nærme mig hendes Person, thi jeg troede, at hun maatte være en af de himmelske Engle, som undertiden nedstige fra den store Dromazes Throne, for at føre Siælene til disse Lyksaligheders Boeliger.

Selime (saaledes var denne Skionnes Navn) da hun vognede, og saae sig allene med en Mands-Person, floy hun

snarere

snarere end en Piil, og toeg sin Tilflugt, til et nær ved Skouven liggende Tempel. Jeg understod mig ikke at følge hende. Jeg erfarede allene, at hun var en Datter af en gammel Brammin, som boede i Tempelet, og at hun var indviet iblandt Estalernes Tall til den hellige Ilds Dyrkelse.

Disse saa kaldte Estaler, kunde fra-sige sig deres Kloster-Levnet, naar de vilde, for at gifte sig. Men saalænge de ere virkelige Præstinder, ere deres Love saa skarpe, at en Fader troer, at giøre Guderne en behagelig Gierning, naar han kastede den Datter levende i Luen, som paa ringeste Maade beflækker Reenheden af hendes hellige Løfte.

Min Fader levede endnu. Jeg kunde derfor ikke anvende min Magt, at udføre Selime fra dette hellige Asylum. Og om jeg og havde været Konge, saa have dog Regienterne i Indien ikke mindste Ret over de Personer, der ere indviede til denne hellige Andagt.

Alle disse Besværligheder formerede kun min Kierlighed og mine Lidelser; men dette giorde mig tillige sindriig. Jeg forlod min Faders Hoff. Jeg var ung, og jeg var en Printz, jeg giorde mig derfor ikke mange Fornuft-Slutninger.

Jeg iførte mig Fruentimmer-Klæder, og jeg begav mig til Tempelet, hvor den gamle Brammin boede.

Jeg bedrog ham med opdigtede Historier om min Fødsel, om min Stand og min Skiebne, og jeg var saa lykkelig at blive antaget blandt Estalerne, under Navn af Amana.

Min Fader var utrøstelig over min Flugt, og han lod mig forgieves eftersøge allevegne.

Selime vidste ikke det ringeste om min Person og mit Kiøn; men hun fattede strax en besynderlig Godhed for min Person. Jeg forlod hende aldrig, og vi fordrev Tiden mellem Læsning, Arbeider, Spadseer-Gange, og ved at tiene for Alteret.

teret. Jeg fortaalte hende ofte henrykkende Historier, og indtagende Fabler, for at afbilde hende Virkningen af et redeligt Venskab, og en om Kierlighed.

Jeg vilde derved forberede hende lidt efterhaanden til det, som jeg var sindet i Tiden at udføre.

Jeg forglemte mig undertiden selv, naar jeg talede med hende, og jeg lod mig ikke sielden indtage saaledes af mine Lidenskaber, og min Empfindtlighed, at hun ofte afbrød min Tale og sagde: „Amana! „man skulle snart troe, at i det Øyeblik „da de fortæller dette, føler deres eget Hier„te alle de Sødheder, som de saa indta„gende beskriver".

Paa saadan Maade levede jeg i mange Maaneder med hende, uden at hun kunde giette enten mit Kiøn eller mine Lidenskaber. Mit Hierte var fyldt af Uskyldighed, og derfor havde mine Hensigter intet andet Øiemaal end Dyden. Jeg troede, at naar jeg først kunde bringe hende

til at elske mig, skulle hun siden gierne forlade hendes Stand, for at deele min Krone med mig, især da Lovene tillod hende som Estalsk Jomfrue at give sit Hierte og sin Haand til en Ægtefælle. Jeg biede derfor paa det lykkelige Øieblik, i hvilke jeg kunde udøse mit Hierte, og aabenbare hende min Kierlighed. Men dette Øieblik indtraf desværre aldrig.

Estalerne havde den Sædvane, at de adskillige Gange om Aaret ginge paa et høit Bierg, hvor de antændte den hellige Ild og offrede. En Dag begave vi os samtlige paa dette Bierg, uden noget andet Selskab, end den gamle Brammin.

Neppe var Offringen begyndt, førend vi bleve omringede af en Mængde bevæbnede Mænd, der bortførte Selime og hendes Fader.

De vare alle til Hest. Jeg fulgte Dem en lang Tiid efter, men de kom i en tyk Skov, og jeg tabte dem af Øiesynet.

Jeg gik ikke mere tilbage til Tempelet; men jeg unddrog mig aldeles fra de øvrige Estalers Aasyn. Jeg omskiftede mine Klæder, jeg forestillede mig paa en anden Maade, og jeg forlod Indien.

Jeg forglemte min Fader, mit Fædreneland og mine Pligter, og jeg igiennemreiste heele Asien, for at opsøge Selime.

Hvad udretter dog ikke en heftig Kierlighed i et ungt Hierte, der har overladt sig til sine Lidenskaber?

En Dag, som jeg reiste igiennem Lycien, maatte jeg formedelst Solens stærke Heede, søge Skiul i Skoven. Her saae jeg en Flok Jagt-Cavallierer at ride mig forbie, og nogle faa Øieblik derefter, adskillige Fruentimmer, iblandt hvilke jeg troede, at blive Selime vaer.

Hun var iført Jagt-Habit, reed paa en prægtig Hest, og hun var adskildt fra de andre ved en smuk Blomster-Krands. Hendes Ridt var saa sneldt, da hun foer

mig forbie, at jeg ikke tilvisse torde forsikre mig, om det var Selime eller ei. Jeg gik derfor lige til Hoved-Staden.

De Lycier bleve paa den Tiid behærskede af Dronninger. Denne Regierings-Maade, er ved følgende Leilighed bleven indført.

Lycierne vare ved nogle hundrede Aars bestandige Fred, som de havde nødt, blevne saa qvindagtige, at de intet andet beskieftigede sig med, end deres Klæder, Pyndt og Comport De efterabede Fruentimmerets Udtale, Gebærder og Sædvaner, ja! lige til deres Laster, dog uden at have det ringeste af deres Behageligheder og fine Smag. De vare hengivne til de fordømmeligste Vellyster og de sadte de skiendigste Laster i Steden for de behageligste Følelser. Af den Aarsage foragtede de deres deiligste og dydigste Fruentimmer, og behandlede dem som Slaviner.

Endelig

Endelig bleve deres Grændser overſvømmede af Krig. De nederdrægtige og qvindagtige Mænd, kunde nu ikke mere forſvare deres Fæderneland. De bortkaſtede deres Pantzer og Vaaben, og Fruentimmerne, ſom ved deres haarde Slaveriets Trældom vare vandte at lide ondt, grebe til Vaaben, ſloge Fienderne i adſkillige Fægtninger, bemeſtrede ſig Landet, og ved en ubrydelig Lov oprettede et Qvinde-Regimente.

Siden den Tiid have Lycierne vandt ſig til denne Regierings-Form, og de have fundet den ligeſaa nyttig, ſom behagelig.

De regierende Dronninger have dog havt gamle og erfarne Mænd, ſom i vanſkelige Tilfælde have gaaet dem tilhaande med deres Raad. Mændene have vel foreſlaaet Lovene, men Qvinderne have ſørget for deres Iværkſættelſe og Handthævelſe.

Det ſmukke Kiøns Behagelighed, Lemfældighed, Ømhed og Sagtmodighed,

har aldrig tilladt de Lycier, nogensinde at befrygte et tyransk Regimente, og de gamle Mænds fornuftige Raad have alletider temmet den Ubestandighed, som man gemeenlig forekaster Qvinde-Kiønnet.

Jeg erfarede, at Selimes Moder, formedelst en, hendes nær Beslægtedes Hærske-Syge var bleven styrtet fra Thronen. Den fornemste af Stads-Ministerne var flygtet til Indien med den unge Princesse. Der havde de i nogle Aar holdt sig forborgne, Han som en Brammin, og Hun som en Estalsk Jomfrue.

Den gamle Minister havde bestandig underholdt en hemmelig Brev-Vexling med det Kongelige Huses Venner, hvilke havde virket saa meget, at da den uretmæssige Beherskerinde ved Døden var afgaaen, blev den unge Princesse, som en retmæssig Arving sadt i Besiddelse af sin Fæderne Throne, og hun regierede nu med saa stor Viisdom, som allene kan haabes af en Person, der selv havde erfaret Mod-

gang,

gang, og vidste hvad Ulykke var. Endelig, sagde man mig, at Selime havde alletider viist en uovervindelig Afskye for Ægtestanden.

Alle disse Efterretninger satte mig i en ubeskrivelig Glæde; Jeg takkede Guderne, som igiennem saa forundringsværdige Veie havde ført mig tilbage til Gienstanden af min Kierlighed, og veiledet mig paa nye til den elskværdige Person, der eene og allene var alle mine Ønskers Maal. Jeg anraabte Himlene om fremdeles Biestand, og jeg giorde Guderne det hellige Løfte, aldrig at elske mere i Verden, eller nogen anden Person end Selime, dersom De denne Gang lykksaliggiorde mig med hendes Besiddelse.

Jeg eftertænkte mangfoldige Midler og Maader, paa hvilke jeg skulle aabenbare mig for Dronningen, saa at hun kunde kiende mig med Høiagtelse. Endelig betænkte jeg, at i Krigen kunde saadant skee paa den mest ærefulde, men tillige paa den mest farlige Maade.

Jeg

Jeg antoeg derfor strax Krigs-Tieneſten. Her fandt jeg ſnart Leilighed at ſætte mig i Anſeelſe, jeg ſkyede ingen Fare og ingen Beſværlighed, ſom Krigen medfører. Jeg indfandt mig paa alle Tider og Steder, hvor det gik ſkarpeſt til, og jeg udviiſte ved alle Leiligheder ligeſaa megen Klogſkab og Forſigtighed, ſom Troeſkab og Tapperhed.

Engang kom det til et Hoved-Slag, hvorpaa de Lyciers hele Velfærdt beroede. De Carier, ſom vare deres Fiender, havde allerede bragt Lyciernes hele Krigshær i Uorden. Slaget ſtod paa en ſtor Slette, til hvilken, der var kun een eneſte Indgang igiennem en trang Stie. Jeg beobagtede, at de Flygtige maatte tage deres Raitirade igiennem denne ænge Pas. Jeg indtog derfor ſtrax denne Vei med nogle af de tappreſte Lycier, og jeg truede enhver med Doden fra mine Vaaben, ſom underſtod ſig at ville flygte der igiennem.

Her-

Herved bragte jeg Krigs-Folket sammen paa nye. Jeg stillede dem i Slagt-Orden, anførdte dem selv mod Fienderne, sloeg dem aldeles, og erholdte den fuldkomneste Seier.

Denne Gierning satte mig i den störste Høiagtelse hos den hele Krigshær, man talede om intet andet, end min Tapperhed og mine Helte-Bedrifter.

Generalerne saavelsom Soldaten kaldte mig intet andet end Fæderne-Landets Frelsere. Jeg blev bragt, som i Triumph, for Dronningen, men hun kiendte mig ikke. Vi havde været adskildte i Sex Aar. Den meget Kummer og Elendighed jeg havde udstaaet paa mine Reiser, de Besværligheder, der havde udmattet mig i Feldt-Togene, havde forandret, saavel Liniamenternes Træk, som mit Ansigts Farve.

Dronningen spurgte mig om mit Navn, min Fødsel, og mit Fæderne-Land, og hun betragtede mig med en særdeles Opmærksomhed. Jeg

Jeg troede at blive vaer en hemmelig Bevægelse i hendes Øine, den hun giorde sig Umag for at skiule. Forunderlige Virkning af Kierlighed. Tilforne havde jeg holdt hende for en Estalsk Jomfrue af ringe Herkomst, og dog havde jeg vildet deelt min Krone med Hende. Nu fattede jeg i Øieblikket det Forsæt, at ville blive elsket af hende paa samme Maade, som jeg havde elsket. Jeg fordulgte derfor mit Fæderne-Land og min Fødsel. Jeg sagde: at jeg var fød i en liden Stad i Bactrianien, og jeg foregav, at være af ringe Herkomst. Hun gik derpaa pludselig fra mig uden at tale et Ord mere.

Strax derpaa gav hun mig, efter hendes Raads Samtykke, den øverste Commandoe over hendes hele Krigshær. Herved erlangede jeg en friere Adgang til hendes Person. Hun lod mig ofte kalde for sig under Forevending af vigtige Forretninger, da hun dog de fleste Tider havde intet at sige mig. Det var hende en

særdeles

særdeles Fornøielse blot at see mig, og omgaaes med mig.

Herved tog jeg Leiligheden i Agt, at afskildre hende min omme Kierlighed, under opdigtede Navne.

De Grædske og Ægyptiske Guders Historie, som jeg paa mine Reiser havde giort mig bekiendt, gav mig hertil de prægtigste Materier. Jeg overbeviiste hende paa en indtagende Maade, at endog Guderne i de forrige Tider, havde forelsket sig i de dødelige Mennesker, og at Kierlighed, gior ingen Forskiel imellem Stand og Stand.

Jeg erindrer mig en Dag, da jeg fortaalte hende en rørende Historie af dette Slags, kom hun i en særdeles Gemyts-Bevægelse og forlod mig. Jeg beobagtede da, alle de hemmelige Bevægelser, der foregik i hendes Siel, og jeg fandt selv den usigelige Fornøielse, at jeg var elsket paa samme Maade, som jeg elskede hende. Jeg havde megen og fornøielig Omgang med

hende,

hende, og formedelst denne Omgang voxede hendes Fortroelighed til mig daglig.

Undertiden bragte jeg hende paa Erindring af hendes Ulykker og Modgang i hendes Barndom. Hun fortaalte mig i den Andledning hendes Ophold blandt Estalerne, om hendes Venskab til Amana, om deres fælles Ømhed for hinanden.

Neppe kunde jeg tæmme mig selv, eller skiule min umaadelige Glæde, naar jeg hørdte hende saaledes tale.

Jeg var hardt ad til Sinds, at giøre en Ende paa min Forestillelse; men min empfindtlige Egensindighed fordrede endnu, at Selime burde virkelig giøre det for mig, som jeg havde været og var opofret, at ville giøre for hende.

Et besynderligt Udfald heraf, gav mig den dyrebareste Forsikring om Styrken og Storheden af hendes Kierlighed til mig.

Efter de Lyciers Love, var det ikke tilladt, at deres Behærskerinde ægtede nogen

gen Fremmed. Seline lod mig en Dag kalde, og sagde: "Mine Undersaattere "ville at jeg skal vælge mig en Ge- "mahl. Siig Dem, at jeg heri vil "søye Dem; men med den Betingel- "se, at de maae lade mig et friet "Valg."

Hun forebragte dette med saa me- gen Majestæt, uden engang at see paa mig, at jeg faldt i Forundring derover.

Jeg zittrede af Frygt, og jeg smig- rede mig med Haab. Endelig fortvivlede jeg aldeles; thi jeg vidste med hvilken Nid- kierhed de Lycier holde over Lovene. Ikke desmindre, gik jeg afstæd at udrette min Dronnings Befaling. Raadet forsam- lede sig, og jeg foredrog dem Dronningens Villie. Efter megen Striid, kom man endelig omsider overeens om, at lade Dron- ningen en uindskrænket Friehed, at vælge sig en Gemahl.

Jeg gav hendes Majestæt Raport om hvad Raadet havde besluttet. Hun

befalede

befalede mig herpaa at forsamle Krigs-Folket, netop paa den Slætte, hvor jeg havde tilfægtet Hende Seieren over de Carier. Og hun befalte mig, at jeg maatte holde mig færdig at adlyde de flere Ordres, som hun paa Stædet maatte give mig.

Alle Hovedsmænd for Folket maatte ligeledes efter hendes Befaling indfinde sig til samme Sted.

Der blev oprettet en Kongelig Throne paa Stædet. Dronningen steeg op paa Thronen, og omringet af hendes Hofstat, Armeen og Folket, talede hun saaledes:

"I Lycier! — fra det Øieblik jeg "blev Eders Behærskerinde, har jeg noie "holdet over Lovene. Jeg har staaet i "Spidsen af Krigshæren, og jeg har til-"fægtet Eder adskillige Seiervindinger. "Min eeneste Sorg har været, at giore "Eder lykkelige; men er det derimod bil-"ligt, at den, som fægter for Eders Fri-"hed, skal selv være en Slave? er det

"ret-

"retfærdigt, at den samme, som uden Op-
"hør, sørger for Eders Lyksalighed, skal
"selv være ulykkelig? Hvad for Ulykke kan
"vel sættes i Ligning mod den, at giøre
"Vold paa sit eget Hierte? naar man er
"tvungen saa tiener den Kongelige Høi-
"heds Værdighed til intet andet, end at
"giøre vores Slaverie desto eftertrykke-
"ligere føleligt. Jeg forlanger derfor, at
"jeg i mit Valg maae være frie.„

Den gandske Forsamling gav Viis-
dommen af denne Dronningens Tale Bie-
fald, og raabte: "Dronningen er frie,
"og Deres Majestet er ikke bundet til
"Lovenes Tvang.„

Derpaa befalede Dronningen mig,
at jeg strax i Spidsen af Krigshæren skulle
nærme mig. Jeg giorde saa, og saasnart
jeg kom for Thronen reiste hun sig op, og
i det hun pegede paa mig, sagde hun:

"See her J Lycier! er min Ge-
"mahl. Han er en Fremmed; men
"hans udviiste Tieneſter, giør ham
"til Fader for Fæderne-Landet. Han
"er ingen Prints, men hans Dyd og
"Fortieneſter, giør ham Kongerne
"liig.„

Selime befalede mig derefter, at opstige paa Thronen. Jeg adlydde strax. Jeg kastede mig ned for hendes Fødder, og aflagde den sædvanlige Eed. Jeg fraſagde mig mit Fæderneland for ævig. Jeg lovede at anſee de Lycier, ſom mine Børn, og i Særdeleshed: at jeg aldrig ſkulle elſke nogen anden Qvindes-Perſon end min Gemahl.

Vi neſteege herpaa fra Thronen, og vi bleve med den ſtørſte Kongelig Pragt, ſamt under Millioners Lykonſkningers Raab fra Folket, geleidet til Hoved-Staden.

Saaſnart vi vare allene, talede jeg til hende ſaaledes: Ak! Selime! kiender De ikke mere Amana?

Beſtyrtelſe, Glæde og Ømhed, indtoge vexelviis Dronningen ſaaledes, at de foraarſagede hende de allerlivſaligſte Bevægelſer. Hun kiendte mig. Hun jættede ſig til alt det øvrige, og jeg havde ikke nødig at ſige hende mere.

Efter en lang Taushed paa begge Sider kom jeg mig først igien. Jeg fortaalte hende min Hiſtorie, min Herkomſt, og alt hvad Kierlighed havde virket for hende i mit Hierte.

Hun

Hun stod henrykt af Forundring og indtagen af den inderligste Glæde. Strax lod hun sammenkalde sit Raad og giorde min Herkomst bekiendt. Man sendte Gesandtere til min Faders Hoff i Indien. Jeg fraſagde mig min Krone, og min Broder blev ſtadfæſtet i Beſiddelſen af ſamme.

Denne Opoffrelſe fortrød mig ikke. Jeg beſad Selime, og intet manglede i min Lykke. Men desværre! denne Lykke varede ikke længe; thi i det, jeg havde overladt mig til den Lidenſkab, ſom Kierlighed virker i ædle og følſomme Hierter, havde jeg tillige forglemt mit Fæderneland. Jeg havde forladt min Fader, hvis Troſt jeg var, og jeg havde opoffret alle mine Pligter.

Min Kierlighed, der var ſaa ædel og ſtoermodig, at alle Menneſker maatte beundre den, behagede dog ikke Guderne. De ſtraffede mig derfor med den ſtørſte Ulykke, ſom nogenſinde kunde træffe mig. De adſkildte mig fra min elſkværdige Selime. Hun døde kort Tiid efter vores Formæhling. Jeg overlod mig til de hæftigſte Bedrøvelſer; men Guderne forlod mig dog ikke.

Jeg gik formedelst dybe Betragtninger i mig selv, Viisdom indfandt sig i min Siel. Denne aabnede min Forstands Øine. Jeg begreb nu Hemmeligheden af den store Dromazes forunderlige Forelse.

Dyden er ofte ulykkelig. Herover knurre de blinde og vankundige Mennesker. Men de begribe ikke, at de Ulykker, som træffer den Dydige i dette Liv, skeer med Gudernes Velbehag. Ei heller indsee de, at det er besluttet i Viisdommens Raad, det Retfærdige skulle undgielde her for de hemmelige Feil, De endog uvidende kunde have begaaet, just da De syntes at have giort de dydigste Gierninger.

Disse Betragtninger, bragte mig til den Beslutning, at hellige den øvrige Rest af mit Liv til Studeringer og Viisdom.

Selime var død. Mine Baand vare loste, og mine Pligter ophævede. Jeg var Naturen intet mere skyldig, og den gandske Jordens Tue, syntes mig at være en Udørken.

Efter Selimes Død kunde jeg ikke, i Følge Lovene, herske længere i Lycien, og det var mig utaaleligt længere at forblive i et Rige, hvor enhver Ting erindrede mig om mit uoprettelige Forliis. Jeg begav

gav mig derfor tilbage til Indien, hvor jeg levede iblandt Braminerne.

Her giorde jeg mig et Udkast til en bestandigere Lykksalighed. Efterdi jeg var frie for det Slaverie, som alletider ere i Følge med Høihed, saa oprettede jeg et Herredømme i mig selv over mine Lidenskaber. Dette gerraadede mig til større Ære og Sinds Fred, end ald den forgiengelige Glands, hvoraf den Kongelige Værdighed skinnede.

Men uagtet mit eensomme Liv, og min Affondrelse fra Verden, fattede min Broder dog en ugrundet Mistanke om mig, ligesom jeg tragtede efter at støde ham fra Regimentet, og selv at bestige min Fæderne Throne. Jeg havde Afskye for en saadan Tanke i mit Hierte, jeg foragtede ald Verdens Høihed, og jeg forlod atter Indien.

Denne min nye Undviigelse fra mit Fæderneland, aabnede mig en nye Lykksaligheds Kilde.

Det staaer visselig de fleste Tider i vor egen Magt, at anvende de os paakommende Ulyks Hændelser til vores Fordele.

Jeg besøgte de verdslige Viise i Asien. Jeg holdte Samtaler med de Lærde fra adskillige Lande, og jeg lærdte derved deres Grund-Love, og deres Guds-Dyrkelser.

Jeg blev gandske indtagen, da jeg af disse Samtaler befandt, at alle Folkeslægter i Almindelighed, men de store Siele i Særdeleshed, have alletider havt eens Sæde-Lære om Dyden, og eens Begreber om det gudommelige Væsen. Endelig er jeg omsider kommen hid til Aroses Strandbrædde, hvor Magi eller de Viise have udvalgt mig til deres Over-Hoved.

Her endte Zoroaster hans Fortælling. Printsen og Princessen sade som ubevægelige og maalløse en lang Tiid; men Zoroaster afbrød deres Taushed, da han begyndte at tale om den Lyksalighed, som Guderne have bereed for alle dem, der bevare et reent og ubesmittet Hierte, og om den Lost og Fornøielse troe Elskere nyde, naar de igien, efter dette Liv, samles i Empyreo.

Til Slutning vendte Zoroaster hans Tale til Cyrus og Cassandana saaledes: Guderne! give Eder begge den Lyksalighed, at I længe maae nyde en uadskil-

lelig

lelig Kierlighed til hverandre! De bevare Eder fra den fordærvende Smag, efter hvilken, Fornøielser ophører at være Fornøielse, saasnart de blive retmæssige. Gid at I, efter den reneste og sødeste Lidenskabs Henrykkelse i Eders Ungdom, maae i tiltrædende Alderdom, føle al den Eenigheds Sødhed, som eene kan forsukre dette Livs Besværligheder. Den udødelige Dromazes! fordobble Eders Lykkalighed derved: at I, deele Hierterne og Alt med hinanden. Han! lade Eder, i en høi og behagelig Alder see Eders Sæd, at forøge Helternes Slægter paa Jorden, og de salige Sieles Tal i Himlene. Og endelig, at naar Eders Liv efter Naturens Orden, er trættet af Dage, I da, maatte vederfares den uskatterlige Glæde i Døden, at I, paa een Dag, kunde foreene begge Eders Aske tillige, paa det at ikke I, som jeg, skulle begræde hinandens Forliis.

Sielene stifte her paa Jorden kun blot en kierlig Bekiendtskab med hinanden, men paa hint Herligheds Sted skal deres rette Foreenelses Fuldbyrdelse først fuldkommes.

O! Selime! Selime! vores Flamme skal ævig brænde. Jeg troer, at du i

de

de salige Egne, ikke kand være fuldkommen lykkalig, førend jeg kommer did, og tager Deel deri med dig.

Thi de, som have været forbundne med hinanden, ved en reen Kierlighed i Tiden, elske og hinanden i Evigheden, da sand Kierlighed er udødelig. Guderne Glæde mig snart med at omfavne dig i disse Lykkaligheders Boeliger.

Denne Zoroasters og Selimes Historie, samt den rørende Tale af denne viise Mand, giorde saadan Indtryk paa Printsens og Princessens Hierter, saa De opløftede deres Øine til Himlene, og giorde den udødelige Gud det Løfte: at de skulle elske hinanden, og Dyden, indtil Deres Dages Ende.